

ALS QUATRE VENTS

14 de febrer de 2016

PRIMERES OBRES DE MISERICORDIA

Al llarg d'aquest Any Jubilar em proposo considerar les obres de misericòrdia, tant materials com espirituals, que conformen aquest do, tan arrelat en el cor mateix de l'Evangelí, tenint en compte que Jesús mateix ens el presenta com a definitori de la nostra vocació de cristians deïxebles seus. Començo així amb les dues primeres obres de misericòrdia corporals, que són donar menjar a qui té fam i donar beure a qui té set.

Són innumbrables els exemples d'aquesta atenció preferent de l'Església, dels seus fidels i en particular dels seus sants en tots els temps, però em fixaré en un de sol, potser l'exemple més lluminós del segle XX en aquest aspecte: la beata Teresa de Calcuta, que aquest mateix any el Papa declararà santa.

El seu cor era molt gran i no va menysprear anar més enllà de Calcuta quan se l'hi va requerir. La primera ocasió va arribar durant el Concili Vaticà II, quan un bisbe veneçolà li va demanar que anés al seu país i li va explicar la necessitat d'atendre els pobres i també d'oferir un testimoniatge de fe. Ella es va mostrar reticent a la petició, perquè l'Índia li oferia ja un vast panorama per al seu treball, però no va voler desatendre una petició de l'Església, i va enviar-hi les seves monges per a establir-hi la primera comunitat fora del país asiàtic.

La segona petició li va arribar de Roma. En aquest cas encara li va semblar més que les urgències en una ciutat europea no eren tantes, sobretot perquè a Roma ja hi vivien 22.000 monges de molt diverses congregacions, de manera que es trobava inclinada a rebutjar-la, fins que va saber que la petició procedia de Pau VI. També hi havia molts pobres a Roma... i a Tanzània, un altre país de la llarga llista que va seguir.

Nosaltres podem trobar-nos a vegades com la mare Teresa, pensant que a Catalunya el nivell de vida és relativament alt i que hi ha governs, institucions i entitats molt diverses que poden cuidar-se'n. El cert, però, és que a cada un de nosaltres Jesucrist ens demana que donem menjar a qui té fam i beure a qui té set, és a dir que els atenguem en les seves necessitats més vitals.

No hem de preguntar-nos llavors si no podrien fer-ho d'altres, sinó què faig jo amb aquest cas que conec, amb aquesta persona que truca a la porta. En el germà necessitat hem de veure-hi Jesucrist. Ell mateix ens va dir que el que fem a aquests germans ho fem a ell. Siguem sensibles a la necessitat aliena. Aquest és el segell del cristià.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat